

Remer Ra

**LEGILE
LUI
ZAMOLXE**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

REMER RA

Legile lui Zamolxe / Remer Ra. - București : Editura Deceneu, 2019.

ISBN 978-973-9466-36-3

821.135.1-32

NOTĂ: Ideile și informațiile cuprinse în această carte reprezintă punctul de vedere al autorului.

Copyright © 2019 Editura Deceneu.

Toate drepturile asupra prezentei ediții în limba română aparțin în exclusivitate S.C. MB SUCCES TOTAL S.R.L. Nicio parte a acestei cărți din prezenta ediție nu poate fi folosită sau reprodusă, indiferent de mijloace, fără permisiunea scrisă a editorului.

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE	6
ÎNTÂLNIREA	8
INTERVENȚIILE	40
LEGILE	45
CORPURILE SUBTILE	66
1. Corpul fizic	68
2. Corpul energetic	69
3. Corpul astral	74
4. Corpul mental	77
5. Corpul spiritual	82
COMENTARIU	115

Întâlnirea

Totul a început în toamna anului 2007, o toamnă care nu se anunța cu nimic deosebită pentru mine. Mă grăbeam să ajung la o întâlnire cu câțiva oameni care aveau un hobby ceva mai aparte față de firescul cotidian. Aveau aceleași preocupări pentru evoluție și știință spirituală, ca și mine, preocupare ce datează de mai mulți ani. Astfel de preocupări apar atunci când religiile existente nu-și mai găsesc ecou în inima și sufletul omului; încep astfel căutările către alte zone ale cunoașterii și spiritualității. Nu degeaba s-a spus că „omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.” Mai întâi, aceste căutări au fost în exterior. Citeam cu o mare sete orice lucrare de spiritualitate apărută după schimbările din '89. Aceste lucrări erau de toate categoriile, unele păreau într-adevăr inspirate de Dumnezeu, altele însă păreau a veni din saloanele vreunui ospiciu de boli psihice. Aproape toți autorii de valoare, din toate religiile și curentele spirituale, arătau o singură direcție de căutare: în interiorul omului. Pas cu pas, am urmărit să pătrund pe acest tărâm misterios. Pare oarecum neobișnuit dintr-un anumit punct de vedere să spui că îți explorezi interiorul. Cei mai mulți confundă acest loc cu partea fiziologică, cu senzațiile și emoțiile simple. Ele fac parte tot din învelișul exterior chiar dacă la o primă observație ni se par că sunt din interior. Interiorul omului este o zonă în care nu ai ce căuta dacă nu ești sincer.

Revin la întâlnirea avută în toamnă.

Urma să facem o călătorie astrală în grup către o zonă mai specială, și anume, în Munții Bucegi. Eu unul, eram cam sceptic în legătură cu asemenea călătorii, deoarece spațiul astral este o realitate subtilă mai specială, mai volatilă. Este un spațiu în

care parametrii de manifestare – receptare depind foarte mult de anumiți factori: de capacitatea de percepție, de gradul de autocontrol mental atins și mai ales de cultura și nivelul de evoluție spirituală. Prin urmare este foarte greu de verificat la ce fel de informații are acces unul sau altul, căci percepția este trecută prin filtrul tuturor acestora, iar de multe ori informația poate lua conotații tragice, hilare sau chiar aberante. Nu de puține ori, cei care au făcut astfel de călătorii au primit anumite informații care au fost transpuse în mentalul conștient în imagini care frizau bunul simț. Nu puțini au fost cei care au ieșit (voit sau nu) în spațiul astral și au transmis anumite „profeții” care, bineînțeles, nu s-au materializat. Este destul de greu de „tradus” astfel de transmisiuni și asta deoarece ai nevoie de multe cunoștințe despre respectiva persoană, despre trecutul său, religia, personalitatea, gradul său de cultură etc., de aceea eram mai degrabă sceptic. De asemenea, călătoriile în grup pot fi și ele înșelătoare căci în acest caz, acești parametri depind de cel care conduce grupul și este foarte greu pentru el să armonizeze un grup la parametri subtili, chiar și pentru două sau trei persoane.

Eu personal, luasem la cunoștință de mai bine de cinsprezece ani despre anumite locații din munții României, locații speciale care au o mare încărcătură energetică și spirituală. În ultima vreme, la modă, ca să mă exprim astfel, este o zonă din Bucegi în care s-ar afla, printre altele, și o anumită pulbere mai specială. Chiar dacă unii dintre noi, cei de față, avusesem cunoștință despre acea pulbere, ca urmare a unei cărți apărute în urmă cu mai bine de zece ani, nu-i dădusem mare atenție la timpul convenit datorită faptului că reprezenta un amănunt ce nu era parte dintr-o anumită **dinamică spirituală**.

Ne hotărâserăm să *vedem* despre ce era vorba. Motivația noastră era dată de o anumită carte apărută cu ceva timp

în urmă și care a avut un foarte mare impact asupra multor oameni ce încă nu au habar de capacitățile de care dispun și care pot distorsiona astfel, la modul inconștient, realitatea. Urma să fim ghidați în această călătorie de către o persoană având o vastă experiență în domeniul ezotericului, cu o vârstă destul de înaintată dar care avea un spirit mereu tânăr și care, prin vibrațiile înalte pe care le emitea, reușea să ne transmită o stare de căldură sufletească și de siguranță deosebită.

Iată-ne așadar împreună, la o anumită adresă din București, pentru a face o călătorie astrală spre acea destinație.

După câteva etape preliminare în care ne-am armonizat cât de cât corpurile subtile, am ieșit împreună în spațiul astral, ghidați nu numai de către această persoană, ci spre uimirea mea și de către o ființă de lumină. În foarte scurt timp am ajuns în zona în care tronează bătrânul Sfinx. La îndemnul ființei de lumină am pătruns într-o interesantă rază ce părea că țâșnește din scoarța terestră și prin intermediul căreia ne-am deplasat la o oarecare adâncime. Nu părea a fi o rază oarecare, ci una având o formă volumetrică, la fel ca un cilindru de lumină. Nu pot spune exact la ce adâncime ajunsesem, dar am intuit că s-ar afla la cel puțin câteva sute de metri dedesubt. Am ajuns într-o sală circulară, mai corect spus, un fel de cupolă semisferică a cărei bază nu părea a depăși 60-80 metri în diametru. Într-adevăr, în interiorul acestei cupole se afla din abundență acea pulbere mai specială, foarte fină, despre care citisem și care părea a fi compusă din două tipuri de pulbere, una de culoare argintie și alta de culoare aurie. La îndemnul ghidului nostru terestru, ne-am jucat asemeni copiilor cu acea pulbere în timp ce ghidul de lumină părea că nu se mai află în raza noastră astral-vizuală. Remarcasem că acea zonă nu avea doar o încărcătură energetică neobișnuită, ci

și una emoțională, căci aveam o stare deosebită, o bucurie aparte, asemenea regăsirii, reîntâlnirii cu o persoană foarte dragă.

La scurt timp însă, ghidul nostru terestru ne-a anunțat că este timpul să ne retragem în corpurile fizice, făcându-și acum prezența și ființa de lumină care ne ghidase la început. Am parcurs aceiași pași dar în sens invers și iată-ne înapoi în acea zonă a capitalei de unde începusem călătoria.

A fost o experiență plăcută, chiar dacă nu era cu nimic mai specială decât altele, dar totuși am remarcat că păstrasem acea prospețime sufletească pe care o avusesem acolo, precum și o bucurie cu totul deosebită. Chiar dacă media noastră de vârstă era trecută de a doua tinerețe, am remarcat o bucurie și o anume sclipire în ochi la toți cei care am parcurs această experiență, cum numai copii o au atunci când primesc ceva în dar. Cu toții am fost fascinați de această scurtă experiență. În rest nu văzusem nimic special sau poate că nu trebuia să vedem... încă.

Însă ceva s-a petrecut cu mine acolo, a fost o atingere mai specială a unei „corzi sensibile” a sufletului meu, căci la scurt timp după ce am părăsit acea locație, unde experimentasem călătoria astrală, mă gândeam numai la ceea ce simțisem, la acea bucurie interioară resimțită. Deși experiența părea banală, impactul asupra corpului meu emoțional a fost foarte mare, dar, culmea, nu acolo, ci mai cu seamă după ce am revenit în corpul fizic simțisem mai pregnant aceste emoții deosebit de plăcute.

În drum spre casă priveam expresiile fețelor oamenilor pe care-i întâlneam, neputând să nu remarc asupra lor amprenta necazurilor, a neajunsurilor, bolilor, deznădejdelor, neputințelor lor. Voiam să le dau din bucuria trăită de mine cu scurt timp în urmă, pentru că era o bucurie primită și nu una personală sau muncită, ca să zic așa, dar din păcate

nu era cu putință. Eu promisem în dar acea stare, dar n-o puteam dărui la rândul meu.

Cândva, cu mult timp în urmă, oamenilor li s-a spus că suferința duce la mântuire, la eliberare, că este nevoie de suferință pentru a ajunge pe anumite trepte evolutive. Am crezut și eu în asta. Nimic mai fals! Nu era nevoie de suferință și nici acum nu este nevoie de ea; poate că în drumul nostru vom avea parte de anumite neplăceri, dar nicidecum de-o continuă suferință întreruptă ici-colo de mici bucurii lumești.

Lucrurile se vor schimba pentru că **trebuie** să se schimbe!

Am ajuns acasă în cele din urmă și am simțit că nu mi-a fost îndeajuns ceea ce am experimentat și trăit cu acest grup. Simțeam că o forță deosebită mă atrăgea în acel loc; n-aș putea defini acea stare interioară... era ca o puternică sete sufletească pe care n-o puteam potoli decât dacă m-aș fi reîntors acolo.

Trebuia să ajung din nou acolo!

Prin urmare am făcut pregătirea pentru a ieși din nou în astral.

În trecut, am contactat un ghid spiritual care, printre altele, mă conducea în anumite locații, dar nu prea dădeam importanță acestora deoarece consideram că erau proiecțiile mentale ale ghidului combinate chiar cu imaginația mea, pentru a-mi induce o anumită stare de confort și echilibru la nivel psiho-mental, această stare de echilibru fiind obligatorie pentru a reuși măcar un mic avans în evoluția spirituală.

Am reușit să-mi contactez foarte ușor ghidul și i-am transmis telepatic intenția-gând că doream să fac o călătorie într-o anumită locație și că am nevoie de asistența și protecția sa, având în vedere că astralul este locuit de fel de fel de entități și nu toate sunt evaluate din punct de vedere

spiritual, iar eu nu pot spune că sunt un sfânt. Aveam așadar nevoie de protecție.

- Era timpul să ne revedem la modul conștient, îmi spuse Ramo, ghidul meu spiritual. De fapt, eu am fost prezent de multe ori în jurul tău, cu toate că nu reușeai să conștientizezi aceasta.

Prezența sa era o deosebită încântare pentru mine; vibrația acestei ființe solare (îmi spusese odată că locuiește în astrul sistemului nostru - Soarele) era ca o hrană pentru sufletul meu. Îi datorez foarte multe lui Ramo, enorm de multe. Îmi apărea în planul astral ca fiind o sferă de lumină având în centru un fel de nucleu luminos foarte strălucitor, din acest nucleu desprinzându-se mii de „fulgere” către sfera exterioară, această sferă exterioară având o luminozitate ceva mai diafană. De multe ori, pentru a mă menaja, lua o formă umană, câteodată de bărbat, câteodată de femeie, însă de cele mai multe ori în această formă sferică își făcea apariția.

Îmi aduc aminte cu mare bucurie cum am reușit să contactez această ființă de lumină... Cu ceva vreme în urmă hotărâsem să parcurg un drum mai aparte, drumul evoluției spirituale. Încă din fragedă copilărie am fost fascinat de Dumnezeu, de acele ființe care ne ajută în viața noastră de zi cu zi și pe care le numim îngeri. De la bunica mea am deprins primele rugăciuni, iar fascinația poveștilor pe care mi le spunea despre acești minunați îngeri era imensă. Anii au trecut... am descoperit că sunt pe pământ oameni care se ocupă în mod *oficial* de relația noastră cu divinitatea. Preoții, căci despre ei era vorba, nu au reușit din păcate să reaprindă în mine acea fascinație pe care o avusesem în copilărie referitor la mirifica lume divină. Am descoperit că erau oameni ca și noi, cu bune și cu rele; în fond asta este meseria lor, și este o meserie nobilă. Avem totuși nevoie

de ei. Dar golul acela din sufletul meu nu era umplut. Asta m-a făcut să caut în alte zări, alte religii, alte forme de cunoaștere spirituală. Am cunoscut în cele din urmă, prin intermediul unei cunoștințe, o persoană deosebită, foarte evoluată din punct de vedere spiritual. De cum am ajuns s-o cunosc, respectiva persoană a determinat o anume atingere subtilă în sufletul meu. Începuse astfel a se contura drumul meu într-ale evoluției spirituale. După o scurtă perioadă de timp mi-a spus cum pot contacta ghidul meu spiritual. Era simplu, foarte simplu: trebuia să fac o rugăciune sinceră către divinitate și să aștept momentul în care ghidul meu își făcea simțită prezența. Fiecare știe, simte, când acea ființă este aproape. Am luat o foaie de hârtie și parcă automat am scris... Ra mmm ooo.

Mi-aduc aminte că mă comportasem asemenea unui copil care abia așteaptă să deschidă darul primit de Crăciun. Știam tehnica de ieșire în planul astral, prin urmare am făcut imediat pregătirea necesară. Așa am reușit să-l/s-o disting prima dată pe Ramo. Emoția acestei prime întâlniri nu se poate descrie în cuvinte. Este ceva special, ea se trăiește, nu se poate transmite. Cu toate că această emoție virgină a fost puțin umbrită de o oarecare neîncredere, ea nu se poate pierde. Îmi aparține numai mie, este comoara mea sufletească din care cu cât i-au mai mult, cu atât se face tot mai mare.

Au început astfel primele mele eforturi pe acest nou drum. Într-una din ieșirile mele în planurile subtile am fost înștiințat că voi merge în ceea ce se numește Templul Divin. Acolo am întâlnit o ființă de-o luminozitate și o căldură greu de transpus în cuvinte. Această mirifică ființă mi-a oferit în dar o piramidă aurie deosebită. Partea superioară a piramidei emitea o lumină aurie impresionantă. Ulterior, aflasem că de fapt acea ființă mirifică nu era alta decât

Lumina ce se întrupase pe pământ acum două mii de ani. Era chiar Iisus.

Cât de seci sunt cuvintele și cât de puține pot transmite! Aproape că mi se pare un sacrilegiu să vorbesc despre acele momente...

La început nu știam ce să fac cu acea piramidă, știam că nu mi-a fost dată doar pentru „decor”. Cred că și cu ajutorul lui Ramo am reușit să intuiesc că era un fel de locuință în planul subtil, pe care o puteam mări în volum prin puterea gândului meu. Împărțisem astfel piramida în mai multe compartimente, una în care lucram cu fiecare corp subtil în parte, alta în care realizam diferite proiecții, una pentru energizare și alte câteva. A fost o perioadă de câteva luni în care lucrasem zilnic pentru evoluția mea, alături de Ramo, în respectiva piramidă. Însă trebuie spus că acest tip de muncă necesită un foarte mare consum energetic, din toate punctele de vedere, iar la un moment dat este nevoie de o pauză, mai mare sau mai mică. Mai trebuie să spun că anumite lecții deprinse în piramidă trebuiau verificate și în viața reală. Erau așadar anumite teste pe care trebuia să le experimentez și mai ales să le trec. Nu a fost deloc ușor. Pe unele le-am trecut, pe altele nu. Nu era nicio grabă, de fapt graba nu are ce căuta pe acest drum. Toate la timpul lor! De mine depindeau aceste teste, cu toate că eram avertizat că unele nu sunt încă pe măsura puterii și înțelegerii mele actuale. La un moment dat, Ramo mi-a sugerat că am neapărat nevoie de o pauză și că eu decid cât de lungă va fi aceasta.

Se pare că pauza nu a durat mult timp, căci iată, experiența cu acel grup m-a făcut să revin din „vacanță”.

Astfel că și acum am reactivat, ca să spun așa, acea piramidă ce-o păstram în câmpul meu astral și la fel ca în călătoriile din trecut, acum a trebuit să parcurg o etapă preliminară pentru a ieși în mod armonios în dimensiunea astrală. Am

început cu relaxarea totală a corpului fizic, deconectarea de orice fel de tensiune emoțională și mentală, și mai apoi am pătruns în spațiul astral, dar fără a mă deplasa. Am mărit cu puterea gândului piramida aurie, fiind apoi preluat de ghidul meu spiritual înăuntrul ei. Intrasem în compartimentul destinat cu energizarea, de unde Ramo se ocupa de curățarea centrilor energetici și a meridianelor, apoi îmi curăța corpul astral și mental, și doar în aceste condiții eram considerat apt pentru a călători în spațiul astral fără probleme. Nu era o etapă prea plăcută deoarece dura aproximativ 30 de minute, iar dacă energizarea și curățarea centrilor energetici era o plăcere, nu pot să spun la fel despre curățarea corpului emoțional și mintal, căci atunci trebuia să revăd, să re trăiesc toate evenimentele de care nu eram prea mândru și să le elimin substratul energetic și informațional. De asemenea, trebuia să fac un efort mental mai mare pentru a clarifica orice situație negativă din trecutul meu apropiat și astfel a debloca sau măcar a izola blocajele mentale ce au determinat în cele din urmă anumite manifestări negative.

După ce am trecut de etapele preliminare, am ieșit din piramidă și m-am îndreptat direct spre zona munților Bucegi pentru a re trăi experiența avută cu puține ore în urmă. Am ajuns repede în zona Sfinxului și am remarcat imediat raza de lumină ce țâșnea din scoarța terestră. În apropierea acestei raze am observat o ființă de lumină foarte strălucitoare, iar ghidul meu mi-a transmis că este străjerul acestui loc și că trebuie să-i cer permisiunea pentru a mă atașa de acea rază transportoare și a ajunge astfel în interior.

Ființa de lumină și-a dat acceptul pentru a pătrunde, dar pentru moment ghidul meu spiritual m-a lăsat singur și mi-a spus că trebuie să încerc să pătrund fără ajutor în zonă. Am avut mai multe încercări de a pătrunde singur, dar din păcate eram parcă deviat din calea acelei raze. Eram puțin dezamăgit

că singur nu eram capabil și chiar dacă forțam intrarea, în foarte scurt timp eram expulzat afară. În cele din urmă, acea ființă de lumină, ce părea a fi străjerul locului m-a luat pur și simplu (am simțit învăluirea vibrației sale deosebite), și astfel am ajuns în acel loc din interiorul munților Bucegi. Am pătruns în respectiva cupolă semisferică, de unde m-am și „aruncat” asupra pulberii fine pentru a mă „juca”, crezând că de la ea aveam acea stare de bine, de liniște, armonie.

La un moment dat am remarcat în peretele lateral o formă dreptunghiulară mai aparte ce nu părea să facă parte din structura cupolei. Nu știu ce anume m-a determinat să pătrund prin acea formă dreptunghiulară, chiar nu știu, era un fel de atracție irezistibilă. Și nici nu am întrebat ghidul dacă pot face acest lucru. Cert este că m-am aventurat prin ea, iar pentru o secundă am crezut că mă voi pierde în... neant sau în nu știu ce spațiu. Mă aflam la marginea unui vârtej uriaș, de o incredibilă dimensiune. Acest vârtej întunecat părea că se adâncește undeva în străfundul pământului, ca un hău imens. Era o imagine înfricoșătoare. Pentru moment crezusem că se va sfârși totul pentru mine, însă am reușit să mă adun cumva și am conștientizat faptul că am corpul fizic acasă, iar că acolo sunt doar în corpul astral, și legătura nu se poate rupe decât în foarte rare cazuri, mai ales că nu eram atras efectiv de acel vârtej de culoare întunecată, ci era doar o imagine, pur și simplu. Asta m-a făcut să-mi revin foarte repede și să spun că nu mi-e frică. Chiar am pătruns din proprie voință spre mijlocul acelui vârtej, moment în care îmi repetam că nu-mi este frică. Eram ca un copil neastâmpărat care spunea întruna că nu-i este frică.

Ei bine, la un moment dat, acel hău întunecat a dispărut vederii mele și iată că de fapt acolo nu era altceva decât o altă sală având cam aceleași dimensiuni cu cea în care se afla pulberea. Ghidul meu spiritual era lângă mine și pentru